

Un Întuneric fără Cer

Misionara

încă te mai zăream vietate
pulsândă în cele trei dimensiuni
-un întuneric fără cer-
fără de lacrimi îți rezemai coatele
înțepenite în penele de foc și
răsăreai de după adăpostul unor gânduri
-deșartă revelație- a pădurilor cu arbori
de argint cu umbrele lipite în amurg
rana ți se-nchidea cu pleoapa îngroșată
doar urma unor îngroșate semne
îți mai scria pe față
fășii dintr-o poveste sticloasă neumană
zambeai de fapt era o datorie
dăltuită într-un bloc de piatră o datorie a
unui bărbat încă frumos închis în turnul gothic
fără de ani fără de patrie străbuni
sau rădăcini fibroase și vei găsi mereu
speranțe sobre în tomberoanele murdare
îneacate de adevăruri mult umflate
dospite-n palmele de vânt
luminile se năruiau
bucată cu bucată
culegeam din pom
florile/răni cristalizate
ridicându-ți visele
din ploaia de cenușă mai
poți avea încredere
deplină-n mine dar nu
și în umbra mea alunecoasă